

РЕШЕНИЕ

№ 1761

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 22.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12132** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от [фирма] – [населено място], представлявано от изпълнителния директор З. П. В., чрез процесуален представител адв. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005754/14.10.2021г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР И. В. Й., с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца. Излага съображения за незаконосъобразност на оспорената ПАМ като постановена при липса на мотиви, при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Твърди, че неправилно е прекратена регистрацията на автомобила, тъй като в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл.171, т.2А, б. а ЗДвП. Сочи, че автомобилът е предоставен от собственика на правоспособен водач. На следващо място, твърди, че заповедта е издадена при липса на мотиви и не достатъчни фактически основания и с наложената ПАМ е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 АПК. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли за отмяна на издадената принудителна административна мярка като незаконосъобразна. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на

сторените по делото разности.

Отвѣтникът - полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР И. В. Й., не се представява в съдебно заседание, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел "Пътна полиция" при СДВР на 12.10.2021г., около 17:20 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към кв. С. е установено, че А. Т. А., ЕГН [ЕГН] управлява без да притежава СУМПС- неспособен водач, лек автомобил М. Г. 350 Д 4 Матик с рег. [рег.номер на МПС], с ползвател [фирма], ЕИК[ЕИК] и собственост на [фирма].

На водача А. е съставен АУАН Серия GA № 439800/12.10.2021г. за установено административно нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление № 21-4332-023115 от 12.11.2021г. издадено от началник сектор ОПП СДВР.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005754/14.10.2021 г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР И. В. Й. е наложена на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението - [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от З. П. В. принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Като доказателства по делото са представени: АУАН Серия GA № 439800/12.10.2021г. издадено от мл. автоконтрольор при ОПП СДВР, НП № 21-4332-023115 от 12.11.2021г. издадено от началник сектор ОПП СДВР; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност- полицейски инспектор в ОПП СДВР, който е от тези, изрично оправомощени да прилагат принудителни административни мерки по Закона за движението по пътищата със № 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР. Ето защо съдът приема, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган и не е налице твърдяната от процесуалния представител на жалбоподателя нищожност. Заповедта съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не са допуснати съществени

нарушения на административнопроизводствените правила. Същата обаче е издадена при допуснатото нарушение на материалния закон и при несъобразяване с целта на закона.

Според разпоредбата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат ПАМ. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Принудителната административна мярка "прекрътяване регистрацията на пътно превозно средство" за срок от 6 месеца до една година по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се налага на собственик, който управлява моторно превозно средство или на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства, а именно: 1. който не е правоспособен водач; 2. който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или 3. който, след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Волеизявлението за налагане на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на гл.V, Раздел II - ри от АПК. Предпоставка за издаването на заповед на посоченото по - горе правно основание - чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е собственикът да е предоставил управлението на МПС на лице, което е неправоспособен водач.

Анализът на събраните по делото гласни доказателства- показания на свидетеля Н. А., както и писмените такива, представени от жалбоподателя обосновават като единствено възможен, обоснован и логичен извод този, че не са налице изискуемите предпоставки, регламентирани в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за прилагане на конкретната принудителна административна мярка. За да се приложи принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП в тежест на административния орган е да докаже, че собственикът на автомобила е предоставил автомобила си за управление на неправоспособно лице, че автомобилът се управлява от неправоспособно лице със знанието и без противопоставянето на собственика на автомобила. Такива доказателства, установяващи наличието на изискуемите от закона предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, не бяха ангажирани в хода на съдебното производство от страна на административния орган. Точно обратното, ангажирани са доказателства, които обосновават извод, че [фирма] е предоставила автомобила си на правоспособен водач и по никакъв начин не е предоставяла автомобила си за управление на наказаното лице- А. А.. Това обстоятелство е видно от Споразумение № [ЕГН] от 11.10.2021г., към договор за финансов лизинг № 00002877 от 03.11.2020г., с което [фирма], ЕИК [ЕГН], като лизингополучател по горепосочения договор с [фирма]-лизингодател, прехвърля правата и задълженията си по договора за финансов лизинг на правоприемника [фирма], ЕИК[ЕИК]. При това положение се оказва, че налагането на мярката по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, спрямо собственика на превозното средство би било оправдано ако той наруши забраната и "предостави" същото на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към

която се отнася моторното превозно средство. Такова противоправно поведение в случая от страна на жалбоподателя не се доказва да е осъществено, т.е. липсва материалноправна предпоставка обосноваваща законосъобразно налагане на ПАМ. Независимо от горното, съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя свързано с липсата на мотиви за срока на налагане на мярката, което обосновава извод за допуснато съществено процесуално нарушение. Съгласно чл. 171, т. 2а от З ДП времевият период, за който се налага прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство, е от 6 месеца до една година. Принудителната административна мярка във всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Административният орган е длъжен да обоснове защо определя съответната продължителност на срока. Такива не могат да се изведат и от документите, съдържащи се в административната преписка. При липсата на мотиви относно продължителността на срока е невъзможно да се извърши преценка за съответствието на мярката с целта за прилагането и. Съдът не може да замести липсващите мотиви в оспорената заповед относно определения срок на ПАМ. След като законодателят е предвидил срок от шест до дванадесет месеца за налагане на тази мярка, то административният орган е бил длъжен да обоснове, защо в конкретния случай е счел, че следва да бъде определен не друг, а точно шест месечен срок, независимо от това, че в случая това е минимално установения срок за приложение на принудата.

Доколкото наложилият мярката орган не е сторил това, съдът е препятстван да упражни правомощията си в съответствие с целите на закона, а също представлява нарушение във формата на акта съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, поради което оспорения акт подлежи на отмяна.

С оглед на изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, и като издадена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на разноски за внесена държавна такса в размер на 50 лв. и адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 600 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 55 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005754/14.10.2021 г. по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР И. В. Й., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца

ОСЪЖДА СДВР отдел "Пътна полиция" да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.3, ап.3, представлявано от изпълнителния директор З. П. В., разноски по делото в размер на 650 лв. представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: